

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Verus Ecclesiasticus Vocationem suam cognoscendi Avidus, Eidemqve Correspondendi Studiosus

Mansi, Giuseppe

Francofurti ad Mœnum, 1693

Cap. VI. De infinita sacrificii incruenti excellentia, cujus Sacerdotes sunt ministri, ac de revere[n]tia, quacu[m] oportet illud peragere

urn:nbn:de:hbz:466:1-38106

bus: hocque illud est, quod plorans ad Ecclesiam Catholicam relaxato, ac depravato suo saeculo scribebat Magnus Salvianus Massiliensis Episcopus: l. 2. ad eccl. cath. Nihil turpius est, quam excellentem esse quemlibet culmine, & despicabilem vilitate. Quid est dignitas in indigno, nisi ornamentum in luto? Et ideo cunctos, qui sacri altaris suggestu eminent, tantum oportet excellere merito, quantum gradu.

Caput Sextum.

De infinita sacrificii incruenti excellentia, cuius sacerdotes sunt ministri, ac de Reverentia, quae cum oportet illud ipsum peragere.

Magnus ille asceticus Magister Avila, dum cuidam recenter initiato scribit sacerdoti, haec ei perpendenda, simul ac stupenda transmittit: *Quomodo foetidus vermis aliquis elevatus est ad tractandum ac agendum domestici instar, cum Deo infinita majestatis, & ideo eidem quasi imperandi? Domine mi, quis te tradidit manibus huius tam indigni, tam miseri peccatoris? Quis te iterum deduxit in hoc exilium, in stabulum hoc, in hoc praesepe?*

sepe? Hæc aliaque similia motiva quæ sivit magnus ille mysticæ Theologiæ Doctor, imprimere ac instillare menti ac cordi novelli istius sacerdotis; Idem vellem & ego, ut apprehenderent sacerdotes reliqui omnes, id est, ut conferrent vilitatem suam, opponerentque infinitæ illi ac incomprehensibili Majestati, indeque cognoscerent, ad quam sublimem gradum à divina benevolentia, tanti, tamque admirabilis ac præcelsi sacrificii ministerio, licet miseri ac expulsi vermes, fuerint exaltati. Nobis tantum sacerdotibus, & non alteri, concredidit, ac commisit Pater æternus suum illum filium unigenitum, de quo iteratò edixit, ac protestatus est: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.* Matth. 17. v. 5. Nos soli digni inventi sumus, qui corpus ipsius manibus nostris tractaremus, eodemque et nos, & alios fideles pasceremus, ut illud, tanquam in loco præsidii, in tabernaculo custodiremus, in processionibus solemniter ac cum pompa, triumphi instar, circumferremus, ac in altari pro communi publicaque utilitate populo adorandum exponeremus, at, super omnia hæc, ut illud ipsum sacratissimum corpus in incruento sacrificio omni die pro universali totius mundi salute

offerremus. Optimè ergo dicit S. Laurentius Justinianus, *serm. de Corp. Christi*, loquens de sacra illa, Hostia: *Qua nulla major, nulla melior, nulla amabilior, nullaq; oculis divina Majestatis est gratior; dum honorem Deo, Angelis contubernium, exulibus coelum, religioni cultum, iustitia debitum, normam sanctitati obedientiam legi, gentibus fidem, latitiam mundis, credentibus gaudium, unitatem populis, initium gratiae, virtuti robur, hominibus pacem, lucem mentibus, peregrinantibus viam.* &c. Descendente in terram, post quinquaginta saecula, verbo Divino, quae nam putetur fuisse prima ejus operatio, prima actio? Demolire idololatriam, plantare Ecclesiam, promulgare Evangelium? Minimè gentium, aliud enim insinuat Apostolus, dum scribit: *Ingrediens mundum dicit, Hostiam & oblationem noluisti.* Hebr. 10. v. 5. Sciebat, quod Pater suus aeternus in posterum amplius non affectaret offerri sibi in sacrificium oves aut boves, similiave animalia, sed quod attenderet ac expectaret illud incarnati sui filii, ideoque hic ad patrem aeternum conversus subjungit, *corpus aptasti mihi.* Sciebat, oblatione sacrificii sacratissimi corporis sui, conservandum ad finem usque saeculi mundum; unde in oblatione ca-

licis

licis hæc adjungitur oratio: *Pro nostra ac totius mundi salute, cum odore suavitatis ascendat.* Et S. Epiphanius Ep. ad Ioan Episc. loquens de illo holocausto, appellat ipsum, *Christianorum præcipuam salutem*; Seraphicus autem S. Bonaventura 1. 7. de præpar. ad missam, dum tractat de præparatione ad missam phrasi aliqua utitur, quæ, quò clarior, eò intento nostro est convenientior, solidèque propositum confirmat: *Per hoc, inquit, stat Ecclesia, viret, & viget Christiana Religio, & divinus cultus.* Et certè verissimum hoc est; quam enim machinam putatis subministrasse Dæmonem Luthero ad subvertendam Religionem Catholicam? *Raynal. an. 1721 nu. 49.* Quadam nocte apparuit illi visibiliter (si fides adhibenda sit, ac credamus historiis sacris) ac per plures horas cum ipso disputans, tandem persuasit illi, ad concutiendam fidem Catholicam, machinam nec fortio rem, nec aptiorem esse, ullamve securiorem reperiri posse, quam si omni conatu incumberet abolitioni incruenti missæ sacrificii, docuitque experientia, quod postquam Hæresiarcha ille diabolicum illud consilium executioni mandavit, facilius super fidei Catholicæ ruinas impiam sectam suam promoverit, ac transplantaverit. Ideo si-

mi-

Nansi

Venerabilis
de sanctis

M. 1721

militet Antichristus, juxta Prophetiam Da-
 nielis, *Dan. I.* omnem movebit lapidem, vi-
 res suas exeret omnes, ad subvertendam ba-
 sim illam, solidam illam columnam, tutissi-
 mumque fundamentum, sacrificii incruen-
 ti, ut eo melius tyrannidem suam fundet ac
 firmet, è contra autem fideles tanto præfidit
 destitutos, eò crudelius, ac confidentius
 pro illorum lapsu, exerceat, torqueat ve-
 Væ, væ sæculo isti (exclamat voce magna
 major Tuitiensis Abbas Rupertus *Lib. 2. de di-
 vin. offic. c. 1.*) in quo, aut per negligentiam,
 oscitantiam, aut socordiam sacerdotum, aut
 persecutorum crudelitatem, aut doctrinæ di-
 verſitatem, tanti usus sacrificii, tam salu-
 taris Hostia auferetur, siquidem: *Refrige-
 ſcente ea, qua ubique calet ejus memoria, re-
 frigeſcet univerſa Charitas, muta erit fides,
 claudicabit ſpes.* Quousque autem sacrifi-
 cium illud superest in Ecclesia: perstat super
 fundamentum suum ædificium fidei. Jam
 verò, si hoc verum sit, prout puto esse ve-
 rissimum, quis est, dum hæc considerat,
 nobisque commissum esse tanti curam sacrifi-
 cii, statim non videat simul etiam nobis
 commissam esse totius mundi salutem, ipsi-
 usque sanctæ Ecclesiæ sustentationem, ac
 conservacionem; Ut autem conceptum ali-
 quem

quem digniorem pro tanto sacrificio formem, alteram subijcio considerationem.

Dum alia Salvatoris nostri celebrantur mysteria, v. g. Incarnationis, Ascensionis, & similibus, solum recolitur memoria illorum, quæ præterierunt; at in hoc incruento Missæ sacrificio intervenit idem sacerdos æternus, qui se ipsum in pœnali sacræ Crucis altari sacrificaverat, factus simul Hostia & Sacerdos: hinc consulit S. Laurentius Justinianus; *ibid.* *Accedat sacerdos ad Altaris tribunal, ut Christus*: hancque ob causam in consecratione non dicimus: *Hoc est corpus Christi*; sed expressissime: *Hoc est corpus meum*, cujus rationem reddit S. Cyprianus, Ep. 63. quia sacerdos in altari vice fungitur Christi: hocque idem populo suo concionabatur S. Chrysostomus: *Cum videris sacerdotem offerentem, ne ipsum consideres hoc facientem, sed Christi manum invisibiliter extensam*. Si hoc ita sit, quis non subscribet supracitato S. Patriarchæ Laurentio Justiniano, *ibid.* cumque ipso liberè edicat, quod nullo sacrificio alio honorificentius laudetur Deus, nullum sit acceptabilius, quando in illo, prout definit Sacrosanctum concilium Tridentinum, *sess. 22. c. 2.* continetur, atque in eodem, sed absque sanguinis effusione,

ne,

ne, sacrificatur unigenitus Altissimi, qui ^{divinum}
 ipsum super altare sanctæ Crucis Hostiam ^{hoc ipsum}
 obtulit, sed cruentam. Ex hoc deducit ^{ita illa}
 da est consequentia aliqua infallibilis, unius, in
 nimirum Missæ celebrationem tanti esse ^{latur, s}
 loris, quanti fuit mors ipsa Salvatoris ^{diligenti}
 monte Golgotha, ab ipso perpeffa; certum ^{quantâ}
 namque est, in quovis Missæ sacrificio eius ^{purita}
 dem reperiri fructum ac utilitatem, que ^{atis spec}
 Salvator ipse in sua crudelissima ac afflicti ^{non ob}
 ma promeruit passione. Quis jam non ^{ultima c}
 telligat ea, quæ diximus, dum non nihil ^{stud in}
 parat illa, cum infinita ministerii excellenti ^{expecta}
 ad quod sumus exaltati, eo ipso, quo tam ^{sequest}
 sacrificii destinati, ac constituti sumus ^{mas su}
 nistri? ^{tum san}

Breviter modò videamus, quantâ reverentiam tractare debeamus mysterium tam ineffabile. Sacrosanctum Tridentinum concilio ^{quo ren}
 cilium, de oblat. missæ. dum tractat de sacrificio missæ, hoc notabili monito illius ^{ventum}
 commendat celebrationem: *Quanta cura adhibenda sit, ut sacrosanctum missæ sacrificium, ^{um.}*
omni religionis cultu, ac veneratione celebretur, qui ^{ni Apo}
vis existimare poterit, qui cogitarit, fuit pri ^{fuit pri}
maledictum in sacris litteris eum vocari, qui ^{quo fu}
facit opus Dei negligenter. Quod si necessario ^{minor,}
fatemur, nullum aliud opus adeo sanctum ac ^{tius Fe}
 divi

qui divinum à Christi fidelibus tractari posse, quam
 hoc ipsum tremendum mysterium, quo vivi-
 ficata illa Hostia, qua Deo Patri reconciliati su-
 mus, in altari, per sacerdotes, quotidie immo-
 latur, satis etiam apparet omnem operam ac
 diligentiam in eo etiam ponendam esse, ut
 quantum maxime fieri poterit cordis munditia,
 puritate, atque exteriori devotione, & pie-
 tatis specie peragatur. Ideo ipsemet Christus,
 non obstante, quod tanto cum desiderio in
 ultima cœna suis cum discipulis, sacrificium
 instituit; nihilominus diu ipsos voluit
 exspectare, ac per decem dierum secessum ac
 sequestrationem, in sancta meditatione ani-
 mas suas disponere, ad recipiendum spiri-
 tum sanctum, ac in cordibus suis sentiendum
 ardorem purissimi illius incendii, ad tantum
 sacrificium digne offerendum requisiti: ex
 quo renovati sunt S. Apostoli (inquit S. Pa-
 schasius de corp. & sang. Christi c. 21.) per ad-
 ventum Spiritus Sancti de caelis, ex eo sane
 credimus hunc calicem in Ecclesia consecra-
 tum. Et primus quidem, cui de commu-
 ni Apostolici collegii consensu, commissum
 fuit primam celebrare missam, cum non exi-
 guo fundamento, refertur fuisse S. Jacobus
 minor, redditque illius rationem S. Vincen-
 tius Ferrerius, *Serm. de ss. Phil. & Jacob.* hisce

C

ver-

Nansi

Veris
deus

verbis: *Primus inter Apostolos missam celebravit, nam propter excellentiam sanctitatis sibi hunc honorem Apostoli fecerunt: videbatur enim in Apostolo illo elucere insignem sanctitatem, ac innocentiam purissimam.* Quam mirum ergo, si tanta fuerit devotio auctoritatis quorum nostrorum sacerdotum, ut integre collegierint lachrymarum manipulos, ex quibus spiritus ac mentis teneritudine effusus. Dicamus & nos etiam, & utinam cum simili animæ sensu: *Merear Domine portare manipulum fletus & doloris &c.* Quid mirum dico, fuit istud, cum tam vicini fuerint Apostolorum temporibus, ac fumante adhuc quodammodo sanguine Christi, adæquatum formabant tanti sacrificii conceptum? Idem ipsum hodie dum est sacrificium, sed non eadem sacerdotum pietas ac devotio, siquidem cum annorum ac temporis revolutione ita apparet remissa, ac tepefacta, vix appareat amplius scintilla aliqua magnitudinis illius veterisque incendii; & tamen, quæ radios solares non deberet excedere mensura illa, quæ hanc carnem tractat, inquit S. Chrysostomus? *hom. 83. in Matth.* Sed quid dicemus, aut quid ille diceret de iis sacerdotibus, qui carnem Christi manibus tractant mille inquinatis sordibus, omni spurcitiarum genere?

genere pollutis? *A nullo plane omnipotens
 majoris prajudicium injuria tolerat, immo de-
 terius nemo quam Sacerdos, prohibentibus ca-
 nonibus, indignè sacrificans; (ita plangit ac
 lamentatur B. Petrus Damianus op. 6. con. in-
 sit cler.) aliter in quocumque modo peccantes,
 quasi Dominum in rebus ejus offendimus, in-
 dignè verò sacrificantes, velut in personam e-
 jus manus injicere non timemus. Quam
 non foret execrabile in sacratissimam ipsam
 met Salvatoris nostri faciem expuere, ipsi-
 usque adorandum ac venerandum corpus in
 putidam aliquam pessimèque olentem cloa-
 cam projicere? Et tamen, inquit Blesensis in
 quadam synodo: *serm. 38. Quid sacra illius
 verba sacramenti ore immundo profert, in
 faciem Salvatoris spuit, & cum in os immundum
 sanctissimam carnem ponit, quasi in lutum
 platearum projicit. Præstaret omnino, ma-
 gisque placeret æterno Patri, ne unquam
 tam temerario ausu, sacrilegi hujusmodi,
 ac tantæ veritatis conscii sacerdotes, incru-
 entam litarent hostiam; Quomodo enim
 id Patrem levabunt manus illas, quas uni-
 geni sui cruore intinctas, tam nefariè pol-
 luerunt, quomodo gratum esse poterit illo-
 rum sacrificium? Dicite mihi, inquit S. Ba-
 rtholomæus; orat. de prec. si quis interfecto filio ali-
 cujus,**

C 2

cujus,

Nausi

Veras
deus

M...

cujus, quem ille in oculis ferebat, adhuc crumpe confusas manus habens, ostendat ipsas patri, etiam tum stomachanti, nonne sanguis filii, qui in manu ejus apparet, qui filio necem intulit, ad iram magis incitabit eum, si injuria data est? Certum est, quod sic: Jam verò idem omnino est noster casus, quem calidis deplorat lachrymis Salvianus, *Lib. de Pr. vid.* ita scribens: *Ita Dei Ecclesia, quae in omnibus debet esse placatrix Dei, quid aliud quam exacerbatix Dei?*

Caput Septimum.

De potestate clavium, seu absolvendi peccatis, aliaeque considerationes circa idem Sacramentum.

SI magna sit potestas, quæ super verum Christi corpus sacerdotibus collata est, non minus excellens eminensque illa est, quæ in eisdem in corpus Christi mysticum, quod est Ecclesia, competit, Sacramentali absolutione peccatores justificando; tanta hæc est prærogativa, ut illam considerans Richardus à S. Victore *1. P. Benjam. cap. 4.* ait: *nescio si potest homo aliquid adeo in hac vita majus accipere; ignoro, an possit hac gratia, inter-*